

ელგუჯა აღეიშვილი

ჭალასამფიარო

საქართველოს მწერალთა, მეცნიერთა და
საზოგადო მოღვაწეთა საერთაშორისო
აკადემია „ქალღმე - საქართველო“

ელბუჯა აღეიშვილი

ჭალასამზიარი

(უბანი სოფელ ყუმურში, სადაც გაიზარდა ავტორი)

ჩემი წარსული

ანმყო

მომავალი

ახლობლები

გარემოცვა

გამომცემლობა „უნივერსალი“
თბილისი 2020

რედაქტორი - შაშა მბრისელი

საქართველოს მწერალთა, მეცნიერთა და
საზოგადო მოღვაწეთა საერთაშორისო
აკადემია „ქალდეა - საქართველოს“
პრეზიდენტი, პოეტი-აკადემიკოსი.

© ულგუჯა ადეიშვილი, 2020
გამომცემლობა „უნივერსალი“, 2020

თბილისი, 0186, ა. ჰოლიბოროსკაიას №4, ☎: 5(99) 33 52 02, 5(99) 17 22 30
E-mail: universal505@ymail.com; gamomcemlobauniversal@gmail.com
ISBN 978-9941-26-649-2

**ვუძღვნი ჩემი მშობლების –
შალვა ადუშვილის, ჯულიეტა
თვალაბეიშვილის და დედის –
გუბულა თვალაბეიშვილის
ნათელ ხსოვნას.**

ბევრი ლექსი და მოთხრობა წამიკითხავს მშობლებისადმი მიძღვნილი, მაგრამ ჩემთვის უცნობი ადამიანის, მერაბ ბერაძის ლექსმა - „დაგვიანებული აღსარება“, უშუალოდ ჩემი თავი და მშობლები წარმომიდგინა თვალწინ, თითქოს იგი ჩემზე იყო შექმნილი და პირადად მეხებოდა. ჩემმა უაღრესად საპატივცემულო ადამიანებმა, უკვე დატოვეს წუთისოფელი, მაგრამ მჯერა, რომ ლექსში - უმაღლეს დონეზე გამოხატული მონანიება, სამარადისოდ დარჩება უცვლელი.

დაბვიანებული აღსარება

მე აღსარება მსურს ბითხრათ ერთი,
ნეტავი ახლა მისმინდეს ღმერთი,
მაქვს უამრავი დანაშაული,
მინდა თუ არა, გვერდს ვერ ავუვლი.

უპირველესად ცოდვა მაქვს ღვთის,
აი, მიზეზი ცრემლის და სევდის,
ვერ მოვეწვევე, როცა დაბვირდა,
როცა მიცდიდა ღია სარკველთან.

ბათენებეგზე ტანჯვით ველოდა,
ლოღინი გახდა მისი ხელობა,
მე - სხვაბან ღალი და სიტყვაუხვი,
ღვთსთან ვიყავ კუნწი და უტყვი.

იჭიმულია და იტანჯა ჩემთვის,
ბასამართლებლად, აბა რა მეთქმის,
მაბრამ მე მაწინ ვერ ვბრნობდი ამას,
იბივს ვეტყვი დაღუპულ მამას.

მეგონა, მუღამ იქნება ასე,
რამდენჯერ შევცდი ცხოვრების გზაზე,
აპი ბითხარით, ცოდვა მაქვს ბევრი,
ამიტომაც მღის მღუღარე ცრემლი.

მონანიება შორი გზით მოდის,
ქველავრისათვის მოვიხდი ბოდიშს,
მაბრამ ვაი, რომ არის გვიანი,
რა მწარედ ცდება აღამიანი...

აი, ამიტომ მოგმართავთ ყოველს,
სანამ ღრო არის, უვერეთ მშობელს!

მაბრამ თუ უკვე ცოცხალი არ გყავთ,
იქ რომ დააღვეთ სხივი ნათელი,
ნუ დაიზარებთ ღმრ-მამისათვის,
დაანთეთ თუნდაც ერთი სანთელი!

მერაბ პერაძე

კუპლიცისტი,
საქართველოს მწერალთა
კავშირის წევრი.

ელგუჯა ადღიშვილი

დაიბადა 1948 წელს ვანის რაიონის სოფელ ყუმურში, მოსამსახურის ოჯახში.

1973 წელს დაამთავრა მოსკოვის კოოპერაციული ინსტიტუტი და მიენიჭა ეკონომისტის კვალიფიკაცია. 1996 წელს დაასრულა უნივერსიტეტი

„აჭარა“-ს სამართალმცოდნეობის ფაკულტეტი. 1986-1989 წლებში ირიცხებოდა თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახ. სახელმწიფო უნივერსიტეტის აღრიცხვის, ანალიზის და კონტროლის კათედრის მაძიებლად. 2000-2006 წლებში გაიარა: აშშ-ის საერთაშორისო განვითარების სააგენტოს პროგრამით განხორციელებული საგადასახადო სისტემის რეფორმასთან დაკავშირებული საკვალიფიკაციო ტრენინგები; აშშ-ის სახაზინო დეპარტამენტის ეგიდით ორგანიზებული და გაეროს განვითარების პროგრამის ფარგლებში ჩატარებული ტრენინგები. 2010-2011 წლებში წარჩინებით დაასრულა თავისუფალი უნივერსიტეტის - პროფესიული განვითარების პროგრამა (CBA (Certified Business Administrator)).

შრომითი საქმიანობა დაიწყო 1971 წელს. მუშაობდა სპეციალობით და სხვადასხვა თანამდებობებზე - საქართველოს სამომხმარებლო კოოპერაციის სისტემაში, ფინანსთა სამინისტროში, საგადასახადო სამსახურში,

კონტროლის სახელმწიფო კომიტეტში, კონტროლის პალატაში, საბაჟო დეპარტამენტში, ამჟამად მუშაობს ს.ს.“საქართველოს რკინიგზა“-ს კონტროლის, მონიტორინგის და ინსპექტირების დეპარტამენტში.

მინიჭებული აქვს საგადასახადო სისტემის ოპერატიული სამსახურის კაპიტნის წოდება.

გახლავთ ქტიტორი მშობლიურ სოფელ ყუმურში წმინდა გიორგის სახელობის ეკლესიის მშენებლობისა.

2010 წლის ივნისის თვეში, ვანის საკათედრო ტაძრის გახსნასთან დაკავშირებით, საჩუქრად მიიღო საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II-ისაგან - „საგალობლები“-ს ალბომი, ხოლო შემდგომში საქართველოს საპატრიარქოს, ვანისა და ბაღდათის ეპარქიის მეუფე ანტონისაგან - „სამკერდე ნიშანი“.

2010 წლის 25 ნოემბერს, ვანისა და ბაღდათის ეპარქიაში გამართულ საზეიმო შეხვედრაზე, ელგუჯა ადგიშვილს გადაეცა საქართველოს კათოლიკოს პატრიარქის, უწმინდესისა და უნეტარესის ილია II-ის “დალოცვის სიგელი“.

ვანის რაიონის გამგეობისა და ეპარქიის მღვდელმთავრის ერთობლივი გადაწყვეტილებით, რაიონის განვითარებაში შეტანილი წვლილისთვის, 2016 წელს იგი არჩეული იქნა ვანის საპატო მოქალაქედ და გადაეცა საპატო სიგელი.

ელგუჯა ადგიშვილი არის საქართველოს მწერალთა, მეცნიერთა და საზოგადო მოღვაწეთა საერთაშორისო აკადემია „ქალდეა - საქართველოს“ აკადემიკოსი, გაზეთ „ქალდეა“-ს სარედაქციო კოლეგიის თავმჯდომარე.

გულახდილობა

თავს არ ვდებ პოეტობაზე,
არ ვამბობ, რომ მე „ლომი“ ვარ,
სახლში არ ვამხელ, რას ვჭაბნი,
გარემეს რალაც ვგონივარ.

როს გაეცნობით ნაწვალევს,
მსურს, პირში მითხრათ სათქმელი,
არ მოგერიდოთ დაძრახვის,
იქნებ ჩავაქრო სანთელი.

ავტორის დედის დარგული "ჩაის ვარდი"

უკვდავი ყვავილი
(ყუმურში მშობლების ბოტანიკური ბაღიდან)

დავრგეთ, ვახარეთ!
დიდხანს ვიხარეთ,
წავალთ იმქვეყნად,
თქვენ აქ... იხარეთ.

ჩემი წარსული

მამაჩემი

(შალვა {ვოლნა} ადეიშვილი)

კაცი იყო მართლაც დიდი,
ხალხის თვალში მეტად მშვიდი,
მტერ-მოყვარის გვერდში მდგომი,
ყველას სიყვარულის მდომი.

კოლორიტად ითვლებოდა,
ხალხში თესდა პურს და ღვინოს,
სოფელს თავს დასტრიალებდა,
ვითა ქორი და მიმინო.

შექმნა ცხოვრება, რაც შესძლო,
თავის ოფლითა და გარჯით,
ეცადა, არ დაეტოვა
ცოლ-შვილს გადუხდელი ხარჯი.

ავტორის ბებია - ივლიტა ჯოგლიძე,
მშობლები - შალვა ადგიშვილი,
ჯულიეტა თვალაბეიშვილი და
ბავშვები - ელგუჯა, ლუიზა და თემურ
ადგიშვილები

თაყვანსა სცემდა მეუღლეს,
შვილებს, ახლობლებს, მეზობლებს,
წინაპრებს არ ივიწყებდა -
რუსთაველსა და ეზოპეს.

მკურნალს პატივს მიაგებდა,
ვით ხელთუქმნელ საოცრებას,
და უნთებდა თათულის სანთელს,
მათ ნიჭსა და მათ ოცნებას.

დედაჩემი

(ჭულიეტა თვალაბეიშვილი)

ქალი იყო ღვთისნიერი,
მორწმუნე და გონიერი,
სიმართლისთვის თუხზე მდგომი,
რომ იტყვიან ზომიერი.

ოჯახს, შვილებს და ახლობლებს,
გულით უძღვნა ყველაფერი,
ჯიმ- ჭილაგით დალოცვილი,
ფესვი ჰქონდა მას ძლიერი.

დიდებული მოაზროვნე,
ხალხში "ჭეშმარიტი" მთქმელი,
არ ეშინოდა სიმართლის,
არ ეხვია თავზე მტერი.

და უნთებდა თათლის სანთელს,
მაცხოვარს და ყველა წმინდანს,
ღრმად იცოდა, რაც ხდებოდა,
წარსულში, თუ აწმყო გინდა.

ავტორის დედის ხელით
ჩამოქნილი სანთელი

იხსენებდა განვლილ ამბებს,
ზედმინწევნით მართლაც წმინდად,
არ უშვებდა შეცდომებს და
საქმეს ალაგებდა მშვიდად.

ფლობდა ძალზე მრავალ თემას,
ახლანდელ თუ გასულ დროში,
მას შეეძლო ამოეცნო,
ვინ ილტვოდა საქმის მოშლით.

მისი ნათქვამის საეჭვოდ
არასდროს იდგა საკითხი,
უტყუარ მონათხრობების
ვერავენ იყო გამკითხი.

ვისაც სურდა, აღედგინა,
მივიწყებულ რამე- ამბის,
მას შეეძლო გახსენება
ნებისმიერ უცნობ ფაქტის.

მისგან იმედთან სიტყვით,
გიქრებოდა ყველა დარდი,
მოაზროვნე დამრიგებელს,
რჩევა ჰქონდა ძალზე კარგი.

ექვევის კუთხით თუ იკითხავ,
მის დარიგებას სულ ახლდა ზარი,
უმალ არკვევდი, რომ ამ
ყველაფერს,
ალარ გააჩნდა არც ერთი ბზარი.

მისგან დამოძღვრა ყოველთვის იყო,
მედგარ, ბრძენ- ქალთან უხდელი
ვალი,
ძლიერი იყო მტერ-მოყვარესთან,
სიტყვა იცოდა მოქნილი - კარგი,
ვინც კი უსმენდა, დარწმუნდებოდა,
მუდამუამს იყო ყოველმხრივ მარგი.

არ იშურებდა ზრუნვას შვილებზე,
მას გვერდით ედგა ბრწყინვალე
ქმარი,
შალვასთან ერთად, ოთხ პირმშოს
ზრდიდა
[ლუიზა, თემური, ელგუჯა, ნუნუ]
მათ მიუჩინეს თავშესაფარი.

* * *

(იყო ფაქტი და რეალობა)

ერთ ოჯახში შეხვედრის დროს,
ხალხში გაჩნდა კითხვა ასი,
ხანდაზმული მეზობელის,
ქვეყნად ყოფნის - ზუსტი ახსნის.

მეტისმეტი ბახუსისგან,
ვერ არკვევდნენ ფერში ნარინჯს,
რადგან საქმე ეხებოდა,
კაცის მოსვლა-წასვლის თარიღს.

სანაძლეო დადო მხარემ,
გაერკვიათ, რაც მათ სურდათ,
რეალობის დასადგენად
მცოდნე მოეწვიათ უნდა.

დასმულ კითხვას, მისხალ-მისხალ,
უპასუხა ჯულიეტამ,
ბოლოს ისიც დაამატა,
მზე იყო თუ ძლიერ წვიმდა,
მთვარის ჯერადობის ირგვლივ,
ისაუბრა როგორც იდგა.

ოთხმოცდაათს მიღწეულის,
ეჭვად ჩაითვალა თქმული,
არქივების გადაქექვით,
ცნობა რომ ჰქონოდათ სრული.

იციოთ, დავთარში რა ჩანდა?
ყველა დამსწრის გასაკვირად...
იმ კაცის მოსვლა-წასვლაზე
არ დაემთხვა ერთი წმინდად,
ჯულიეტას ნათქვამიდან
ამინდმა თქვა, ვერ ვარ წიგნად...

მხარემან დავა აგრძელებს,
რისთვის არ ითქვა, ზუსტია ?!
საბჭოს მთავარმა- ჯამბულომ,
საქმე განმარტა სრულიად.

დავთარში ამინდის ნახვა!?
ვერ მოხდა სხვა მიზეზითა,
რადგანაც ასეთ ჩანანერს,
წიგნი არა ცნობს წესითა.
მთვარის დადგომის შესახებ?? ...
ამოუკემსავთ ნემსითა.

როცა გაერკვნენ, დარწმუნდნენ,
სუფრასთან საქმის გამრჩენი,
რა ექნათ, ვერ აირიდეს
სიმართლე გულის ამრევი,
აღფრთოვანებით დალოცეს
"ჯულია", დავის გამრკვევი.

ამ საქმის, ნალდი შემსწრეა,
საბჭოს კანცლერი ციური,
ყველა დალოცოს უფალმა
გონებაც ჰქონდეთ- ღვთიური!

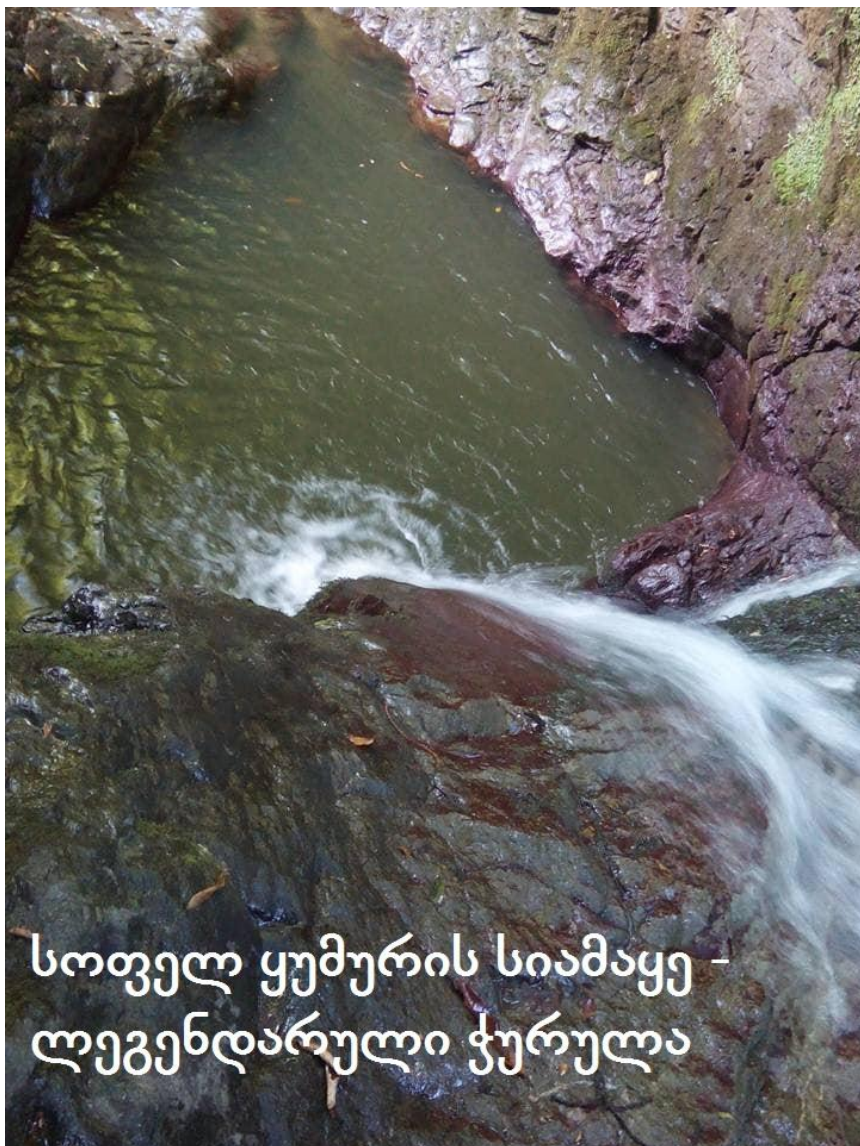

მარჯვნიდან მარცხნივ: ნუნუ ადემიშვილი,
ლელია გიორგაძე, ჯულიეტა
თვალაბეიშვილი, ელგუჯა ადემიშვილი,
თინათინ გეგეშიძე, თინათინ ადემიშვილი

ქალი იყო ღვთისნიერი,
მორწმუნე და გონიერი,
სიმართლისთვის თუხზე მდგომი,
რომ იტყვიან ზომიერი.

მშობლების სახსოვარი ფარშევანგები ავტორს

სოფელ ყუმურის სიამაყე -
ლეგენდარული ჭურულა

ავტორის ბალის ყვავილები

გუგულა თვალაბეიშვილს (ჩემს დეიდას)

ქალი იყო უხმაურო,
უნყინარი- მზის სადარი,
მისი მსგავსი ქვეყანაზე
ყველამ იცის, არსად არის.

ცხოვრებაში ენამოკლე,
თავის საქმის გამრჯე ქალი,
სხვის საქმეს არ გაკილავდა,
რომ მიგეცა ნატვრისთვალი.

შვილი იყო კარგი ხალხის,
ბიქტორის და ანიჩკასი,
პატიოსნების სიმბოლო,
ცოლი გახდა - კოლიასი.

ნიკოლოზ (კოლია)
ვიორგაძე

ოჯახი შექმნა ბრწყინვალე,
ას ნაბიჯში მშობლებისგან,
სამი ტყუპი გააჩინა,
ერთი შერჩა იმ სამისგან.

ოთხი შვილი გაუზარდა,
გიორგაძეების მოდგმას,
არავისთან იყვნენ უბრად,
პატიოსნებს ასე მოსდგამთ.

კოლიამ მუდამ ატარა
ვაჟკაცი კაცის სახელი,
პურმარილს რომ გაგიშლიდა,
არ გქონდა წასვლის საშველი.

მუხთალმა დრომ უღალატა,
უთქმელი დარჩა რამდენი,
გუგულას - პატარა ლევანს,
ხელში დაუდნათ სანთელი.

მძიმე ცხოვრების დაუდგათ უამი,
არ შეერცხვინათ- სახელი, გვარი,
ინყეს აღმასვლა შესანიშნავად,
ოჯახის უღელს შეება ქალი.

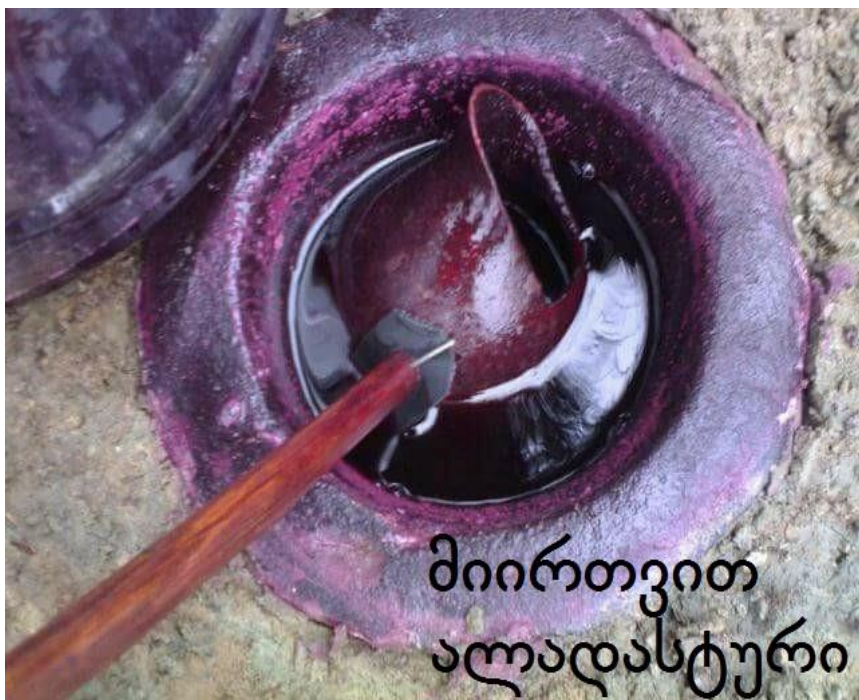
პატიოსნების განსახიერება,
მორიდებული თითქოს უკვდავი,
არვის ეგონა მის წასაყვანად,
თუ მოვიდოდა სულთამხუთავი.

არ გთხოვდა დახმარების ხელს,
გვერდს აგივლიდა მალული
ფორმით,
უმაღლ იგრძნობდი მის
გაჭირვებას,
ვერ ისვენებდი უმიზნო დგომით.

სოფელში ტაძრის შენებას
ის შეხვდა რწმენით აღსავსე,
უვლიდა მუშა - ძალას და
კვებავდა სტუმრებს მრავალ
წელს.

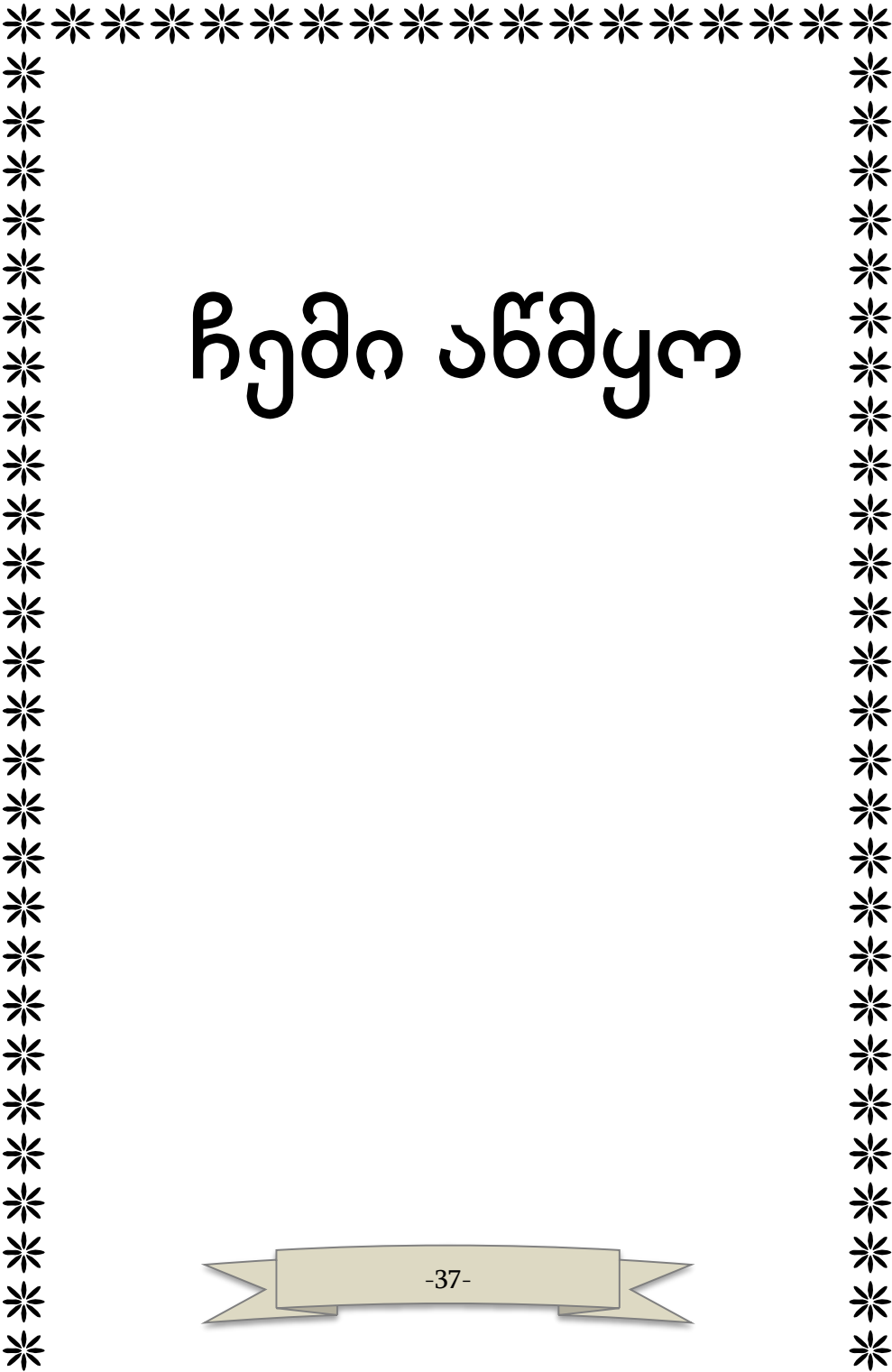
ქალი იყო უხმაურო,
უნყინარი - მზის სადარი,
მისი მსგავსი ქვეყანაზე,
მე მგონია, არსად არის.

მირთვით
ალადასტური

უცხოური ყვავილის ხე

ჩემი ანბანი

ბარაქის ხე ავტორის ოჯახში

თინათინ გეგეშიძეს (ჩემს მეუღლეს)

პირველად რომ დავინახე,
გამაკვირვა მრავალგზის,
ვერ შევძელი, რომ ამეხსნა
ჩანათიქრი რალაცის.

საშინაო გარემოში,
სახე ჰქონდა ხალასი,
შევხედე და გავიფიქრე,
ვინ არს ასე ლამაზი.

ტან-ფეხი აქვს შემკობილი,
სახე-თვალი ნახატი,
ტანთ აცვია სუპერ რაღაც,
თმებიც სულ მთლად წარმტაცია.

სათნოებით მოვიხიბლე,
ველარ ვაშორებდი მზერას
და ვფიქრობდი - ნეტავ როდის,
დაამშვენებს ის ჩემს კერას.

ფეხზე დგომამ რომ მომიხიბლა,
მიმზიდველმა ტანმაცა,
გადავწყვიტე, ვეამბორო
ლამაზ ხელზე მართლაცა.

განცდა მქონდა, ვერ
ვკადრებდი
მოთვერებას რადგანაც,
გვერდით იდგა ის დედასთან,
ანგელოზი "ამლესი",
კონტაქტში რომ არ შემოდის,
ვერ შევბედე ალერსი.

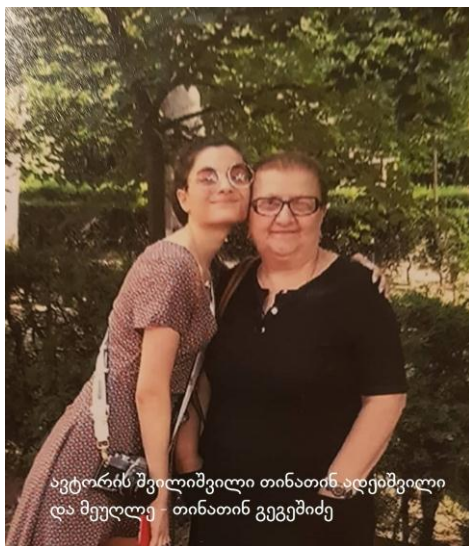
ენაძუნნობს, არ საუბრობს,
რა იქნება ხვალე,
ღრო მიტვრინავს ერთად
ყოფნის,
მზერას რჩება მალე.

ავტორი მეუღლესთან ერთად

კარგად ხვდება ჩემი განცდა
იყო ძალზე მწარე,
წყლის მოტანაც დავავალეთ
შეასრულა მალე.

დავასრულეთ ერთურთ ყოფნა
და მივდივარ, ვტოვებ,
აღარათერს აღარ ვამბობ,
როდის დავტეხ რტოებს.

ავტორის შვილიშვილი თინათინ აღმაშვილი
და მეუღლე - თინათინ გვეგუძე

სამყაროდან გამოვედი,
გზას ვაგრძელებ ბენვის ხილით,
თანაც ბევრჯერ შემოვხედე
შემპარავი, რალაც რილით.

ვერ ავხსენი, რა მინდოდა,
ძალზედ ავირიე ფიქრით,
რადგან მივხვდი, უკვე ჩემში
მართლაც შემოფრინდა ჩიტი.

ავტორი მეულლესთან,
თინათინ გეგეშიძესთან
ერთად

სული მიმდის მოლოდინში,
როდის ვნახო ჩემი გვრიტი,
ამის შემდეგ თუ რა მოხდა,
აღარ ძალმიძს, არას ვიტყვი.

დოდო (იზოლდა) ადეიშვილს
(ჩემს ბიძაშვილს)

იანვარში შენაძენით
ათვლა დაიწყო ათასი,
თამარსა და თეოდორის
ქალი ეყოლათ ხალასი.

მამამ ირჩია გზა ვაუკაცური,
ომში წავიდა - ველარ დაბრუნდა,
დედამ იტვირთა პატარას გაზრდა,
წინსვლის იმედი თითქოს
გაცრუვდა.

მძიმე ცხოვრების დაძლევის,
გზა იყო რთული სავალი,
მიზნების მიღწევისათვის -
სწავლაცა... გამოსავალი.

გამრჯე დედის მზრუნველობით,
ქალი გახდა მართლაც - დიდი,
ახლობლების გვერდში მდგომი,
დამხმარე და მყარი ხიდი.

ღოღო მეულესთან,
ნოდარ ბაკურაძესთან და
შვილთაშვილთან ერთად

შექმნა ქართული ოჯახი,
ქმარი ირჩია ნოდარი,
ძლევამოსილი კაცი და-
ერთგული მონაპოვარი.

პირმშო ეყოლათ ჰაატა -
კაცი ზრდილი და მართალი,
ცოლად შეერთო ინება -
ქალი ბროლისგან ნათალი.

დამრიგებლის პოზიციით,
მთელი ცხოვრება ატარა,
მეცნიერების მწვერვალზე
შეძლო ალამის ატანა.

ხასიათით ვაუკაცური,
მიხვრა-მოხვრა თან ქართული,
ჯიმ - ჯილაგით ამაყი და
და მომხვდურთან შემართული.

ღმერთმა დალოცოს დოდოს
ოჯახი,
მუდამ იცოცხლონ ამ ქვეყანაზე,
მე თუ რაღაცა შევძელი კარგი -
ეს ხალხი იყვნენ შენების ხაზზე.

ლუიზა ადგიშვილს (ჩემს დას)

წმინდა ოჯახს დეკემბერში
მოევლინათ გაბათხული,
ქალი, დაკვეთის გარეშე,
შეეძინათ არნახული.

იზრდებოდა მზრუნველობით,
გარემოცვით ოჯახური,
გაიზარდა ნიჭიერი -
გზა უჩანდა შესაშური.

სტუდენტობის პერიოდში,
წააწყდა ახლო ნათესავს,
ამ რეგვენმა გადაწყვიტა
ცოლად შეერთო უცხო კაცს.

ბედმა მთლად არ გაუმართლა,
ადრე შეეხა უღელში,
ბოლომდე სწავლას ჩამორჩა
დარჩა ოჯახურ ბუდეში.

შვილები ზარდა ბრწყინვალე -
აზა, ირმა და ირინა
ამათ აღზრდაში ოჯახმა
მსოფლიო შემოირბინა.

ბოლოს ცხოვრება გართულდა,
ცალ მხარეს დარჩა უღელი,
მძიმე ინვალიდ მეუღლეს
შველა დასჭირდა უღევი.

ყველაფერს უნდა ატანა,
ცხოვრებას კიდევ გატანა -
ლუიზამ ბევრ ტვირთს გაუძლო,
რამაც ხანგრძლივად გასტანა.

წმინდა ოჯახს დეკემბერში
მოევლინა სიხარული,
ამ ქალმა დიდხანს იცოცხლოს,
გაუხაროს ყველას გული.

თემურ ადგიშვილს! (ჩემს ძმას)

სუთრას უზის დღე და ღამე
და მიერთმევს პურს და ღვინოს,
მიუშვით, ნუ შეაწუხებთ,
იხაროს და იღიღინოს.

... "ცისიერზე" რომ იღვიძებს,
ღვინო აქვს გადასაქაჩი,
ცხოვრება ლხინში ატარა,
ირგო წოდება "მთა-კაცის".

ქეიფში გოჭი არ ყოფნის,
არათერს ვამბობთ დედალზე,
სუფრიდან ახალ აყრილებს,
უმალ მოიყვანს მადაზე.

ხელს უწყობს, "ლალი" იკვებოს,
დილიდან დარბის ბაზარზე,
საცივს რომ დედას უტირებს,
ელარჯს უმატებს ნაშუადღევს.

ღვინოს ქაჩავდა სამ ლიტრას,
ბოლოს ოთხამდეც გაზარდეს,
სტუმარი როცა შემოდის,
ხუთსაც ეძახის არათერს.

რქანითელს ტონას რომ წურავს,
მაშინ ეძლევა განსაცდელს,
სულ ფიქრობს, რა ეშველება,
უღვინოდ რჩება ახალ წელს.

ამაზე მეტი რაღა ქნას?
ვისა აქვს რამე სათქმელი!
უფალი არ დაივინყოს,
ხშირად აუნთოს სანთელი.

დიდხანს ცხოვრებას ვუსურვებ,
რომ გახდეს ყოვლისმპყრობელი,
იფიქროს გვერდში მდგომებზე
და დაათასოს მშობლები.

ნუნუ ადეიშვილს (ჩემს დას)

დაბადების დღეს ვულოცავ -
ნუნუკას ენაწყლიანსა,
სიტყვას - სიტყვაში აჭედებს,
გულსაც გაგისხნის მთლიანსა.

რჩევას მოგცემს თუ მოუსმენ,
სურვილსაც - გულუხვიანსა,
გვერდში დგომით გაგაოცებს,
არ მოგაკარებს ნიავსა.

.. ანდიოფას მოგაგონებს,
ძველ მთქმელსა - ბარაქიანსა,
მსოფლიოში რაც კი ხდება,
ნუნუკამ იცის მთლიანად.

წამში ისმენს ქვეყნის ამბავს,
ბრწყინვალედ - ხარისხიანად,
არ გვეგონოს, ცდება სადმე,
ის არის ხალისიანად.

დაბადების დღეს ვულოცავ -
ნუნუკას ენაწყლიანსა,
ასი წელი კიდევ გვყავდეს
და მუდამ კრეფდეს იასა!!

ჩემს დებს - ლუიზას და ნუნუს

ემსახურით ქვეყნად პატიოსნებას,
ამას უნდა უმაღლოდეთ ბევრს,
ნუ იფიქრებთ, ფინალში ხართ
ცხოვრების,
სამუდამოდ გაგიმაგრებთ გვერდს.

ამაყოფენ თქვენი დიდი ქალობით,
მომისმინეთ, კიდევ გეტყვით ერთს,
სურვილი გვაქვს, სახელოვნად
იცხოვროთ,
არ მოსწყინდეთ მომავალს და ღმერთს.

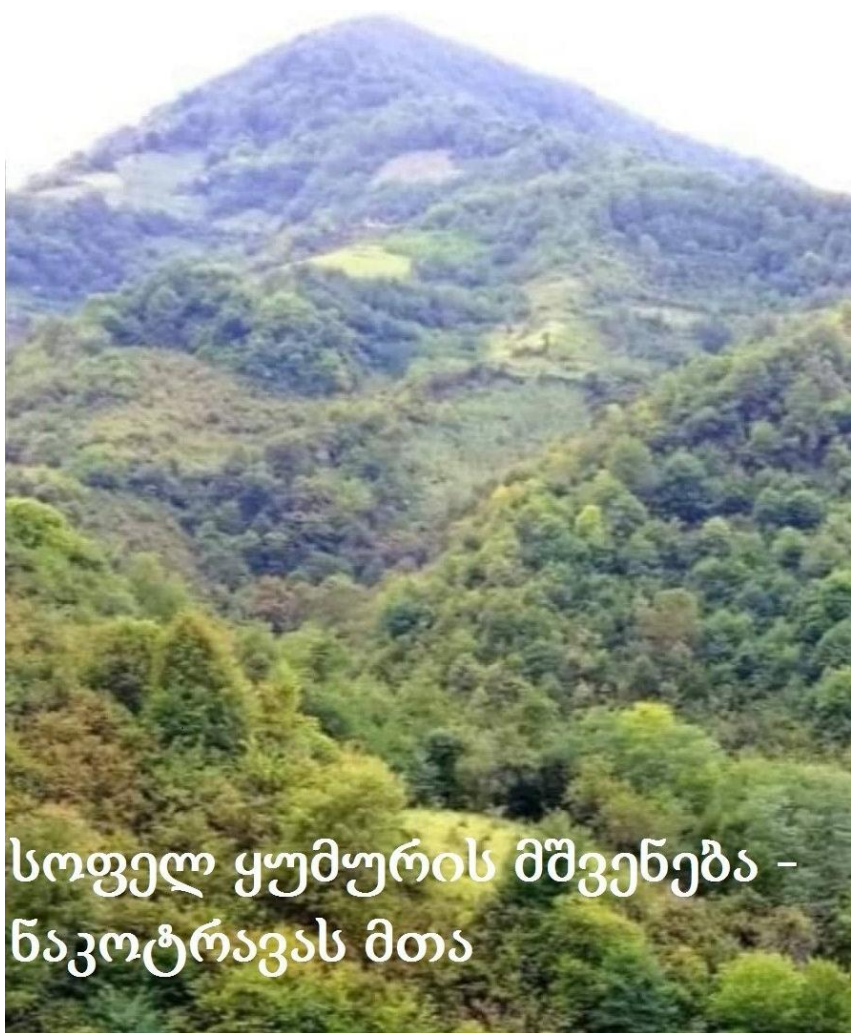

ვარდები ავტორის ბაღიდან

ჩემი მომავალი

სოფელ ყუმურის მშენება -
ნაკოტრავას მთა

შვილებს (კოტეს, შალვას)

სანდრა, თინათინ, კოტე და ანდრია ადვიშვილები

შვილ - მომავალი დიდი იმედი,
ბევრი თუქრიდან ჩიხში მივედი,
დარდით ირევი, თუ არ გყავს იგი,
და თუ გყავს კიდევ - ველარ ხარ
მშვიდი.

კოტე, ანდრია და თინათინ ადვიშვილები

ცხოვრების ახსნას სჭირდება ხიდი,
დიდი განსჯისგან შევრჩება რიდი,
თუ დაგვიანდა მიზეზის ძეხნა,
მაშინ მოგინევს უფალთან ხვეწნა.

ყმანვილ - კაცობის დრო
სანატრელი,
გონებას უტევს ვითარც მშობელი,
აღვირის ახსნა, თუკი მოასწრო,
დასრულდა თემა - საქმემ
მოგასწრო.

დღედაღამ ვლოცავ მე ჩემს ვაჟუკაცებს
და ღმერთსაც შევთხოვ, საქმით
ამაღლდნენ,
ჰქონდეთ სახელი წარმატებული,
შრომით, კაცობით, ჩანდნენ ხვალ
და ზეგ.

იყვნენ მარადუამს ღირსეულები,
არ შეარყიონ მშობლის გულები,
უნდა არჩევდნენ მტერს და მოყვარეს,
დიდ პატივს სცემდნენ უფალს -
მონყალეს.

თინათინ, შალვა, გეგა და
სანდრო ადიშვილები

ღმერთმა სიმრავლე - ბედნიერება,
არ მოუშალოთ არასდროს,
უფლისგან დალოცვილებმა,
მტრები არასდროს ახარონ.

ქვათქედის ლელეს აუზში
მდებარე სანახაობა

გიორგი ადეიშვილს

ბიჭი - ნანატრი დიდი ხნის,
შენაძენია ივლისის,
ის ღმერთმა გვისახსოვრა თუ,
ვინმემ გვაჩუქა - ვინ იცის!?

კაცი გვეზრდება მძლეთამძლე,
სულით ძლიერი, მაგარი,
ადეიშვილთა მოღვმაში,
არავინ არ ჰყავს სადარი.

ნიჭიერებით შემკული,
ოდნავაც კიდე ზარმაცი,
თუ მოინდომებს აღმასვლას,
ველარ აჯობებს ცხრა კაცი.

გულკეთილი და ამაყი,
ღირსების დიდი დამცავი,
თუკი ოდესმე დასჭირდა,
ვერ შეაჩერებს საცავი.

გიორგი ადეიშვილი, ელიზბარ მახარაშვილი
და ელგუჯა ადეიშვილი

ლომი გვაჩუქა უფალმა,
დიდი კაცების სადარი,
წინაპრებისგან მიიღო,
ალაღი გული - მაგარი.

აბა კირკიტაძეს
(ჩემს დისშვილს)

ჯულიეტამ მარტის თვეში,
ხილვა ნახა საოცარი,
ლუიზას ეყოლებოდა -
ქალი მართლაც მზის სადარი.

მოგვევლინა, გაგვახარა,
პირველ მერცხლად წოდებულმა,
სუთრები და მილოცვები
უხვად იყო გადაბმულად.

იზრდებოდა თეთრი გოგო,
მართლაც საოცარი კარგი,
სათვისარი სხვა არ გვყავდა,
არსად იყო მისი დარი.

თეთრ ხალათში ბაბუს ცქერამ,
იმოქმედა ბავშვის მიმართ,
სულ პატარამ გამოხატა -
ექიმობა ჰქონდა მიზნად.

მან შედეგის მისაღწევად,
სწავლა იწყო დიდი ხიბლით,
არ უღალატა ოცნებას,
დაასრულა იგი წინსვლით.

ჰიპოკრატეს ფიცის გარდა,
იცავს ბაბუ შალვას პრინციპს,
ექიმია სასახელო,
მის შესახებ ყველამ იცის...
შეეძინა გოგო ანა,
ქვეყნად ვის ჰყავს იმისთანა?!

მიხარია... გვიხარია,
შალვას გენი „მართალია“,
მისი გამგრძელებელი,
მითუმეტეს რომ ქალია.

ირმა კირკიტაძეს (ჩემს დისშვილს)

აპრილმა შემოგვანათა,
ქალი გვეყოლა აღმასი,
ბიჭს რომ ელოდა ოჯახი,
ფიქრი გაცრეუვდა - ათასი.

მადლობა უფალს, გვაჩუქა,
სრულყოფილი და ლამაზი,
გონიერებით აღსავსე,
მოჭარბებული- ხალასი.

წამოიზარდა გამაღლდა,
ჩამოყალიბდა ნახატი,
დამჭერე- ჭკუით აღსავსე,
კარგი მომავლის გარანტი.

შექმნა ბრწყინვალე ოჯახი,
გვერდში გიორგი დაუდგა,
ცხოვრება გაახალისეს,
ოჯახს სხვა მეტი- რა უნდა.

გაზარდეს ორი მერცხალი -
ცოტნე და თიკა ბრწყინვალე-
გმა დაულოცოთ უფალმა,
უბოდოს ოქროს მდინარე.

აპრილმა შემოგვანათა,
ქალი გვაჩუქა ხალასი,
ღმერთმა დალოცოს "ძლიერი"-
სიკეთე ჰქონდეს ათასი.

ირინა კირკიტაძეს (ჩემს დისშვილს)

აგვისტოს თვეში ველოდით,
ვიცოდით „ქალი“ რომ იყო,
სამყაროს ნახვის სურვილმა,
ივნისში კარი გაგვიღო.

გონიერების ბაზაზე,
შეექმნას მძლავრი კერია,
გზების შერჩევით, ძლიერი ხედვით,
არ გაახაროს ირგვლივ მტერია.

თინათინ ადგიშვილს (ჩემს შვილიშვილს)

ივლისის თვემ გაგვახარა,
გვისაჩუქრა ფერია,
მადლობა ღმერთს, შეგვეძინა -
თიკა მშვენიერია.

უჩვეულო სილამაზის -
დაელოცოს დღენია,
გაიზარდა, დაიხვენა,
იგი ერთადერთია.

საოცარი ნიჭიერი
ფიქრობთ მსგავსი ბევრია?
არ გეგონოთ ხატვის ნიჭი
გადამდები სენია,
ჯიშ-ჯილაგს, რომ წარმოადგენს
ანგელოზი ჩვენია.

თინათინ ადღიშვილის მიერ შესრულებული
მორიგი ნატურმორტი

თინათინ და ელგუჯა ადვიშვილები

შემკულია თვისებებით,
დახვეწილი გედია,
არ მოაკლდეს მალლა ფრენა,
დაელოცოს ბედია.

სანდრო ადგიშვილს (ჩემს შვილიშვილს)

უკვე დიდია ეს ჩვენი სანდრო,
ვიძენ უფლებას, აღარ ვიღარდო,
მისთვის კაშკაშებს მომავლის ხაზი,
მართლაც აღმასვლის იწყება აზრი.

ჭკუით, გონებით მართლაც ძლიერი,
მასთან ახლოა თვალსაწიერი,
სწავლობს - ეცნობა ყველა სიკეთეს
უფალი მისთვის ბევრს გაიმეტებს.

მართლაც - ბეჯითი, შეუპოვარი,
პუნქტუალური, კონტაქტიანი,
ყველა საქმეში უმაღლესი ვერცხვა,
თან მუდამ არის ენაწყლიანი,

ავტორი შვილიშვილებთან - სანდრო. და
გეგა ადეიშვილებთან ერთად

მისთვის სიძნელე ჯერ არ არსებობს,
ცდილობს, გამართოს საეშე - მიზანი,
ქულებს აგროვებს დიდ
კაცობისთვის,
აბა, მითხარით- კაცი ვინ არი!?

სანდრო და გეგა ადეიშვილები

გეგა ადგიშვილს (ჩემს შვილიშვილს)

გეგა ჭკვიანი- მხაბეციანი,
ძლიერი უაცი ამრით - თხიანი,
ყველას პატივს სცემს
თავგამოდებით,
მისთვის არასდროს არის გვიანი.

სწავლობს კაცობას, რომ გამოვიდეს
ცხოვრების გამძლე ადამიანი,
თელის, რომ არ იყოს ჩამორჩენილი,
მიზანდასახულს დღე აქვს მზიანი.

კაცური გულით დღედაღამ იღწვის,
გახდეს უძლევი ადამიანი,
საქმე აკეთოს მისი კუთვნილი,
არ მიაყენოს ვინმეს ზიანი.

ელგუჯა და გეგა ადემიშვილები

სურს, დაეფლოს რაგვის სამყაროს,
თან აისრულოს დიდი მიზანი,
მიღწევებით რომ მაღალი გახდეს,
ფასობდეს, როგორც სახელიანი.

ირჩევს, იაროს მებრძოლი სულით,
იყოს კეთილი - ძალზე ჭკვიანი,
მშობლებს უსმინოს, რომ
გამოიყნოს,
ადამიანში- ადამიანი.

ანდრია ადეიშვილს
(ჩემს შვილიშვილს)

ანგელოზი ანდრია
დღეს ყველაზე მარდია,
დაბადებას ვულოცავთ,
ეფესის გახდა კაცია.

ავტორი შვილიშვილთან - ანდრია
ადღიშვილთან ერთად

ბალის ტოლებთან ერთობა,
ზეიმი აქვს სახლშიაც,
იგი თავს ბედნიერად თვლის,
მცხეთობაც აქვს... კარგია,
უფლის კალთა ფარავდეს,
აღარ ჰქონდეს დარდია.

...ანგელოზი ანდრია
დღეს ყველაზე კარგია,
როცა ზეიმს მორჩება,
მცხეთას მიჰყავს ხალხია.

ცოტნე ყველაშვილს (ჩემი დისშვილის - ირმას პირმშო)

ცოტნეს მოფრენა ამ ქვეყნად,
სიზმრად ვიხილე წინასწარ,
მზალების გეგმა დავსახე,
მკადრეს - გვითხარი...ვინა ხარ!

გავგზავნე თელეთს დამხმარე ძალა,
ლამის სირთულის დაძლევის მიზნით,
გამართლდა ხილვა წინასწარი და,
ბიჭი გვაჩუქა უფალმა დილით.

ვფიქრობ, რომ ხილვა არ იყო ისე,
ამას დასცქერის ზემოდან ქრისტე,
მადლს არ დააკლებს, ფრთებსაც
შეასხამს,
მაღალ გასაქანს- მთარგებს კიდევ.

მის წარმატებებს თვალყურს
ვაღევნებ,
ოკეანეთში- შორეთში, გარე,
იმედს გამოვთქვამ, ცოტნე
"მიაღწევს"....
და დაუფასებს მშობელი მხარე.

თიკა ყველაშვილს (ჩემი დისშვილის- ირმას ქალიშვილი)

ოჯახში გაჩნდა მზეთუნახავი,
ბედნიერების გაიხსნა კარი,
თიკამ შეცვალა მყუდრო გარემო,
აღმავლობისკენ იწყო ნარ-ნარი.

არ ვფიქრობთ... მარტო, რომ
ლაზია,
უჭკვიანესიც გამოდგა ქალი,
სურვილს გაგიჩენს, ყველა ოჯახში
ასეთი იყოს მართლაც მრავალი.

ცოდნას იმაღლებს ცხრამთას
გადაღმა,
გზა აირჩია უსაზღვროდ კარგი,
მომავლის გეგმას ალღო აუღო,
მშობლებს მიუძღვნა ია და ვარდი.

ოჯახში გაჩნდა მზეთუნახავი,
ბედნიერების გახსნა საზღვარი,
ირმას, გიორგის- ბედნიერება,
კარგი ცხოვრება - როგორც
ზღაპარი.

ანა საღარაძეს

(ჩემი დისშვილის- აზას ქალიშვილი)

ანა არის აზას პირმშო
და ლუიზას- მზის საღარი,
ამისთანა ანგელოზი,
ვფიქრობ, ქვეყნად არსად არის.

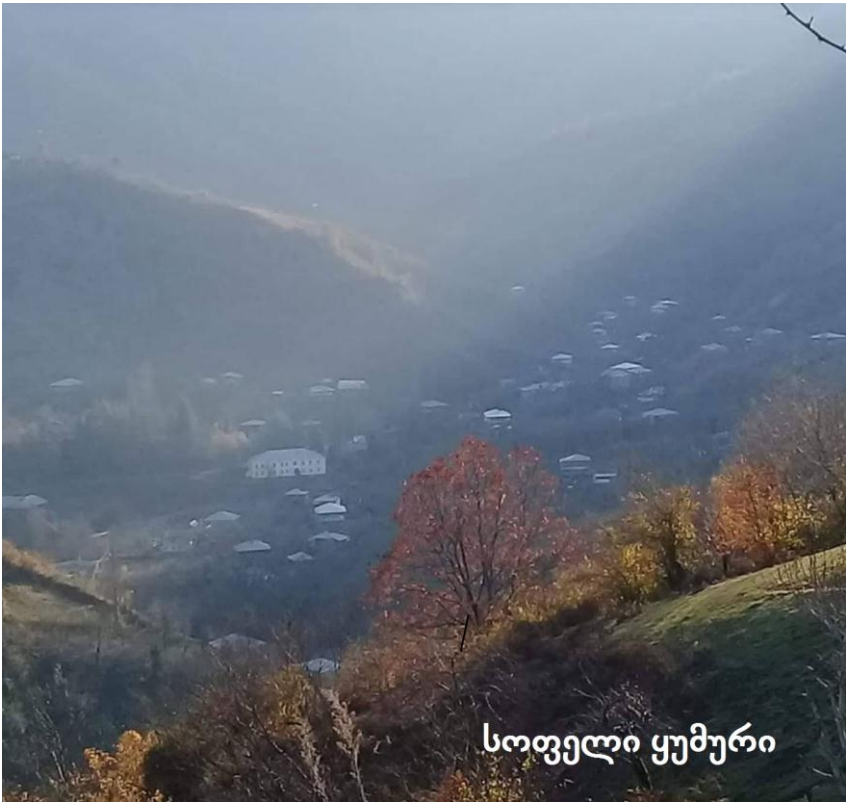
ანა ატარებს "მართალი"-ს სახელს,
სიმართლე იყოს მისი მეგობრი,
მწამს, გაიზრდება შესანიშნავი,
კარგი იქნება, აღარ ვემდურით.

ცოდნას იღებს, არ იზარებს,
ბეჭითი და გამრჯეა,
ღვთის წყალობა არ მოაკლდეს,
რადგან ასე მარჯვეა.

გაიზარდოს საამაყო,
ჭკვიანი და თხიანი,
ცხოვრების გზა მუდამ ჰქონდეს,
ძალზე სამართლიანი.

ანა - ნუნუ ბებოს გული,
სიცოცხლე და აზრია,
ნაზი, ლალი, მშვიდი, სხარტი
და უზადო ბავშვია.

მდინარე ყუმურის შენაკადი -
მდინარე ბოყელა

ჩემი ასობლები

ავტორის სახლი სოფელ ყუმურში

ლევან გიორგაძეს

კაცი კეთილი, კაცი ალალი,
თუ ვერ გაუგებ, ხდება მტარვალი,
საქმე ესმის - ეზარება,
ჭიქა სასმელს ეტანება.

არ დაუშავებს ვინმეს არათურს
და არც შეარჩენს მომხვდურს სხვა
რამეს,
მეგობრული და გამგები არის -
არ ეძიება სხვაში დანარჩენს.

დღეს არ გაუშვებს სუფრის გარეშე,
"ჭიჭიკიჩს" ეძებს ხშირად შარაზე,
შეიკრიბება ეს ღვიძლი ხალხი,
საქმეს არჩევენ ყველა მხარეზე.

ცხოვრების დარდი ნაკლებ აწუხებს,
დღეს რომ ასეა - რა იქნება ზეგ,
წყნარად მიყვება ვინრო ბილიკებს,
ამბებს გიყვება ახალსა და ძველს.

სამსახურში არ ცნობს უფროსს,
ცდილობს, წესრიგი თავად
ასწავლოს,
ჩაძინებულს რომ ნახავენ ვაჟკაცს,
ბრაზით შეუტევს იქით საბრალოს.

კაცი კეთილი, კაცი ალალი,
გამოსწორების გვინდა წამალი,
თუ არ მოხდა და ვერ შეიცვალა,
ხელში ჰქონოდეს კაცის ალაში.

ქეთი კაშიას

დიდი ქალი მოევლინა,
ზაურის და დოდოს ოჯახს,
ქეთიმ სამყარო შეავსო,
მის მომავალს ღმერთი ლოცავს.

მომხიბლავი მთვარის მსგავსი,
გაიზარდა სასახელო,
გარემოში ვერვინ ჯობნის
თავს ევლება საახლობლო.

შინაურთა სიყვარულის
ჭეშმარიტი ოსტატია,
ვერ დაასწრებ სიკეთის ქმნას,
იგი ყველას ქომაგია.

ოჯახს უზრდის შვილს - მარიამს,
საოცარს ბავშვთა მოდგმაში,
უფალს ვთხოვ, მსგავსი არსება -
ყველას რომ ჰყავდეს ოჯახში.

ქეთი კაშია

ელგუჯა აღეიშვილი და ქეთი კაშია

მარიაშ!

მარტის თვეში მოგვევლინა
მზეთუნახავი მარია,
სილამაზით პიკსაც აღწევს,
ქვეყნად არა ჰყავს დარია.

დედიკოს იმედი არის -
გახდება ბრენდი ქალია,
გონებით უკიდევანო
მნახველს აოცებს მარია.

უსაყვარლესი, ულამაზესი,
უმარტივესი ძალიან,
ბედნიერების მწვერვალზე ივლის,
ღვთის დალოცვილი მარია.

როცა შეხვდები, ვერ მოშორდები...
ყველას აოცებს ძალიან,
გონიერების სამყაროს
მთულობელს...
გულთბილს, მოყვარულს -
მარიამს.

ახლობლებისთვის ოცნება არის,
იმათ იმედად გაჩნდა მარია...
ღმერთმა უშველოთ, წინსვლით
იარონ,
ცხოვრება გახდეს მათთვის დარია.

ჩემი გარემოცვა

ვერიკო და მარიამ ჭათოძეები

მარიამ ჭათოძე

ყუმურს ამშვენებს ლამაზი მოდგმა,
მარიამი და ვერიკო,
ამ კეთილ ხალხის გამოჩენამდე,
საქმე უბანში კარგად ვერ იყო.

გაიზარდნენ კარგ ოჯახში,
შრომა არის მათი არსი,
ზრდილობა ყოფა- ქცევაში,
ვერ აჯობებთ, ვერც ათასი.

სიკეთის მატარებლები,
წესრიგის გამტარებლები,
ყველასთან მიღებულები,
სახელით - დიდებულები.

კეთილ მომავალს ვუსურვებ,
გოჩას-მაიას პირმშოებს,
უფალი გზას ულოცავდეს,
აღარ აკლებდეს ჯილდოებს.

უბანს ამშვენებს ლამაზთა მოდგმა,
ჩვენი ვენერა და მარიაში,
მომავლის მეკვლედ მათ
შეხვედროდეთ
კარგი ბიჭები სახელიანი.

ცისანა ბელთაძეს

თინეჯერის სამყაროდან მოვირგია -
ბებოს სტატუსი,
შეისისხლხორცე დიდქალობა,
სინდის - ნამუსი.

ბევრი ვინახავს ცხოვრებაში,
ავი და კარგი,
გმა შეარჩიე მისაღები
ნამდვილად - მარგი.

ბედმა გარგუნა, აღგებარდა
ახალგაზრდობა,
დიდი ღვანლისთვის წილად
გერგო -
ხალხის მადლობა.

შექმენ ოჯახი მისაბაძი -
შესანიშნავი,
ქალ-ვაჟს გზა მიეც ცხოვრებისკენ
თვალთუნახავი.

მომავალი გყავს სასახელო,
ძალზე ქებული,
ღმერთმა დალოცოს მარიამი-
ბებოს ერთგული.

თინეჯერის სამყაროდან მიგიღია
ქალის სტატუსი,
შენს კეთილ ოჯახს დაელოცოს
სინდის -ნამუსი.

ბადრი ადეიშვილს!

კაცი ერთგული, კაცი ძლიერი,
მოუსვენარი, სინდისიერი,
არას წაგართმევს, აღარც
დაგაკლებს -
განუზომელად გულისხმიერი.

კაცი ერთგული, კაცი ძლიერი,
თავმდაბალი და გულისხმიერი,
უფალს შევთხოვოთ, მუდამ
გვიმყოფოს,
სიცოცხლით სავსე და ბედნიერი.

„ზავოდობა“ ყუმურში

„ზავოდობა“ - ზეიმაღ გვაქვს,
ჩვენი უბნის მკვიდრ მეზობლებს,
გვინდა, არ გვინდა ქეიფის პროცესს,
გულით მივანდობთ არყის მეხოტბეს.

მონაწილეთა სიას ამაგრებს,
პირველი რიგის არყის მონები,
“ვოტკის” ნაკადის წამოსვლის
მიზნით,
უმაღლესი ინვესტიციის მორები.

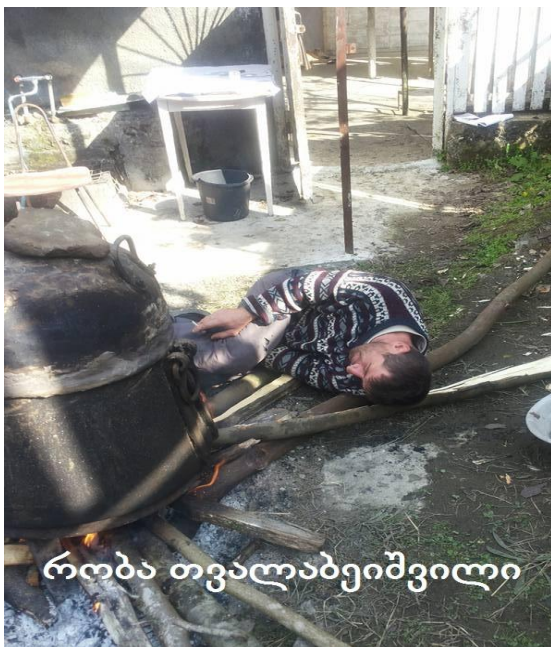
ზოგი ცდილობს ცხელი არყით,
სუტრის წყობა მოგაწონოს,
სანამ მწვადი მოვიდოდეს,
არ სურს, რამე მოგაწოდოს.

მარცხნიდან მარჯვნივ: რობა თვალაბეიშვილი, ლევან გიორგაძე, ელგუჯა ადგიშვილი, ოლეგ ტყეშელაშვილი ("ვოტკინსკი")

გზად გამვლელს უფრო იზიდავს,
"რახის" სუნი, თუ ლამპარი,
სამჯერ გადაკვრის პროცესში,
ცხოვრება ხდება ზღაპარი.

თავშეკავება ძნელია,
წამსვლელ- მომსვლელთა
ბარბაცში,
თუ ვერ გათვალა, იცოდე,
ხშირად მოხვდება ნაცარში.

გორია ჭაფიცი, ელგუჯა ადეიშვილი,
რობა თვალაბეიშვილი

მორიგ სენსის ლოლინში,
ძალებს იკრებენ ლომები,
და პურმარილის მზადებას
ინწყებენ ერთად მდგომები.

ბოლმა - უჟმური

(გინდ დაიჭერე, გინდ არა)

მზე რომ სამყაროს ანათებს,
მთვარე სიბნელეს- ამარცხებს,
ყინვა სიცოცხლეს აფერხებს,
ბოროტებს-ბოლმა ამრავლებს.

სითბო იძლევა სიხარულს,
მალლა წამოსწევს სუფთა გულს,
ყინვა ხელს უშლის სიყვარულს,
ბოლმა არა სცნობს სინანულს.

ბოროტს არა აქვს სმენა,
დაბორკილი აქვს ენა,
მუდამ იხრჩობა ბოლმაში,
სიბინძურეში- როკვაში.

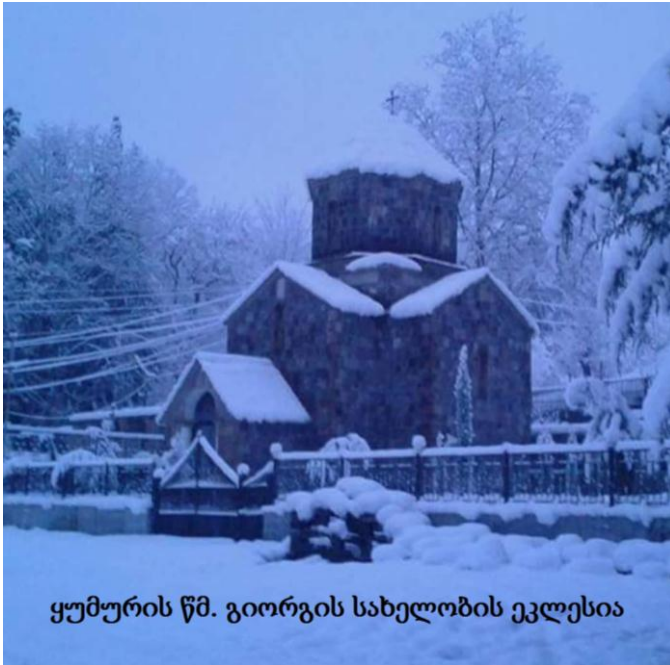
არ უყვარს წარმატებული,
სიკეთით დაბადებული,
რომ გაექცევა წუთისოფელი,
იგი დარჩება როგორც ცხოველი.

ბოლმა წაიღებს აქაურს,
იქაც არგებენ სასწაულს,
აქეთ ვერ ვცნობდით უჟმურს
ნორჩებში,
იქ ასურებენ კუპრის მორევში.

ნუ მკითხავთ ვინა - ასეთი ?!
შორიახლოს გვყავს მასეთი,
რად გვინდა ძებნა რამესი,
წინაპრისგანა- ნათესი!!

„ბოროტსა სძლია კეთილმან,
არსება მისი გრძელია!“
გავბედოთ... ბოროტებაზე,
სიტყვა წარმოვთქვათ ვრცელია.

მონატრება და დარდი

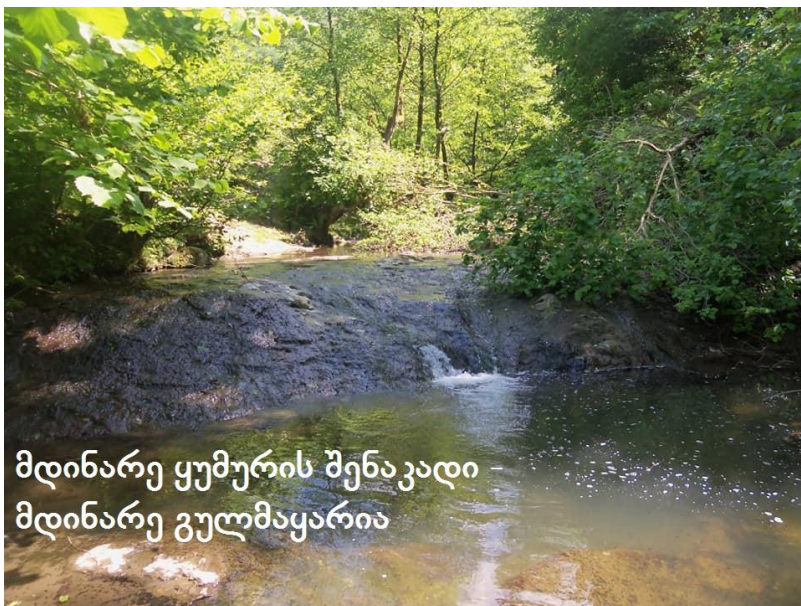
აქ არის ჩემი სამყარო,
აქ არის ჩემი საყდარი,
როცა დროებით დავტოვებ,
თითქოს წელში ვარ გამტყდარი.

ზათხულს ზამთარი სჯობია,
ზამთარსაც ზოგჯერ ზათხული,
როცა არ გინდა, მიხვიდე,
ყველა სხვაგანა გასული,
ვერ ნახავ საღმის გადმომცემს,
საქმე ისეა წასული.

აქ არის ჩემი სამშობლო
აქ არის ჩემი წარსული,
ძნელია მართო ცხოვრება,
მანუხებს დრო გარდასული.

ავტორის სახლი
სოფელ ყუმურში

ელგუჯა ადეიშვილი

„ჭალასამზიარი“

Elguja Adeishvili

„Chalasangziari“

გამომცემლობის

რედაქტორი

- ნონა ბიორბაძე

მხატვარი

- მურმან ბელენიძე

თბილისის სახელმწიფო სამხატვრო
აკადემიის პროფესორი

მხატვრული რედაქტორი - თინათინ ბეგუშიძე

ტექნიკური რედაქტორი

და კომპიუტერული

უზრუნველყოფა

- თამარ ფოფხაძე

კონსულტანტი

- ლეონიდა ადეიშვილი

კორექტორები

- ნუნუ ადეიშვილი

- სოფიკო ბოლქვაძე

თბილისი

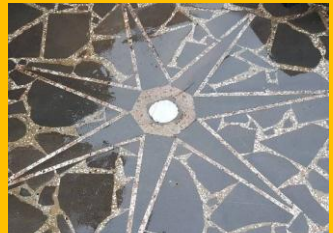
2020

გამომცემლობა „უნივერსალი“, 2020

ჩვენს მართვეებს

ანგელოზთა გუნდი გალობს,
ჩვენს მომავალს ღმერთი წყალობს:
კოტეს, შალვას, თიკას, სანდროს!!
ანდრიასთან - გეგა ხარობს.

ღმერთს შევთხოვოთ, სხვის პირმშოებს -
თამარს, ქეთას, შოთას, ლევანს,
ანას, მარის, ცოტნეს, ნოეს
და სუყველას - უფლის მხევალს,
ჰქონდეთ დიდი მომავალი,
არ შეუჩერდეთ წყალობა,
კაცს ერქვას კაცის სახელი
ქალს არ მოაკლდეს ქალობა.

ღირსების ვარსკვლავი "ელ-ანსაგეთი"
19.09.2019

ელგუჯა ადვიშვილი.

2020